

Arrest

nr. 202 215 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Kiran in Baticalao (Oost-Sri Lanka). U was vrachtwagenchauffeur en heeft in het verleden af en toe "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelaam) geholpen met het vervoer van goederen. Uw zoon is op dertienjarige leeftijd meegenomen door "LTTE" om hun rangen te vervoegen. In juli 2009 keerde uw zoon terug. Omdat er problemen waren met de Karuna groep –een groep Tamils die zich van "LTTE" hebben afgesplitst- stuurde u uw vrouw en uw kinderen naar Kandy. Uw schoonbroer zorgde er voor dat uw vrouw en kinderen uit Sri Lanka konden vertrekken en sindsdien heeft u geen enkel contact meer met hen.

Na de terugkeer van uw zoon kwamen leden van de Karuna groep informeren naar uw zoon. U vertelde hen dat u hem samen met uw vrouw en zijn zus naar Kandy had gestuurd. Zij gaven u een maand om uw zoon aan te sporen om terug naar Kiran te komen zodat zij een onderzoek naar hem konden doen. Na een vijftiental dagen kwamen zij opnieuw informeren naar uw zoon en eisten dat uw zoon onmiddellijk moest komen anders zou u een geldsom moeten betalen. Voorts eisten ze dat u niet meer mocht rijden met uw vrachtwagen. Omdat het leven voor u moeilijk werd besloot u om in januari 2010 ook naar Kandy te verhuizen. In 2012 overleed uw schoonbroer en vertrok u naar Colombo. Ergens in februari 2014 werd u door leden van Karuna ontvoerd en werd u ondervraagd over de verblijfplaats van uw vrouw en uw kinderen. U vertelde dat u niets wist, doch zij geloofden u niet en vroegen u 10 lakh of 1.000.000 roepies. U zei dat u dat geld niet had en werd vervolgens geslagen en viel flauw. U werd wakker in het hospitaal en kreeg opnieuw bezoek van uw ontvoerders. Zij zeiden dat u moest zeggen aan de politie dat u uw verwondingen heeft opgelopen omdat u werd aangereden door een motorfiets. Nadien kwamen uw ontvoerders nog eens langs en vroegen aan de dokter wanneer u ging ontslagen worden. U wachtte uw ontslag uit het ziekenhuis niet af en besloot, toen u zich een beetje beter voelde, om het ziekenhuis te verlaten. U vertrok vervolgens naar Chillaw dat gelegen is naast de luchthaven in Negombo. Na ongeveer 3 maanden in Chillaw te hebben verbleven ontmoette u een man die ook aanwezig was in de lodge waar u in Colombo woonde, en die vertelde u dat het mensen van Karuna waren die naar u op zoek waren. Na een jaar verbleven te hebben in Chillaw slaagde u er uiteindelijk in om Sri Lanka te verlaten. U reisde op 5 augustus 2015 met eigen paspoort naar een onbekende plaats. Vervolgens nam u opnieuw een vliegtuig naar een onbekende plaats, waar u ongeveer 20 dagen verbleef. Vervolgens reisde u per auto verder naar België, waar u op 28 augustus 2015 aankwam en asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een gedeelte van uw paspoort en een tracing van het Rode Kruis.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie over Subsidiare Bescherming zou lopen.

In eerste instantie kan worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u ten tijde van de eindstrijd (Eelaam IV) in de omgeving van Batticalao (Oost-Sri Lanka) verbleef. Op de vraag wanneer het vredesbestand was in Sri Lanka kon u geen antwoord geven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Verder bleek u niet op de hoogte wanneer het conflict in de regio, waarin u verklaart geboren en getogen te zijn en tot 2010 verbleven te hebben, opnieuw opflakkerde. U liet optekenen dat de eindstrijd opnieuw begon in 2006 in Jaffna, toen kinderen in Killinochi werden gebombardeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U gevraagd tot wanneer "LTTE" controle had over het oosten antwoordde u tot 2009. Wat het laatste bastion was dat viel stelde u dat dit Vanni was en dat dit gebeurde in 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U er op gewezen dat er werd gevraagd naar de val van het laatste "LTTE" bastion in Oost-Sri Lanka antwoordde u dat dit Vavuniya was. In werkelijkheid zijn Vavuniya en Vanni gebieden die behoren tot de noordelijke provincie van Sri Lanka en niet tot de Oostelijke. Later in het gehoor wanneer u werd gevraagd naar Toppigalla zegt u correct dat dit het laatste bolwerk was dat in het oosten door het leger werd veroverd, maar situeert u de datum van de heroverying verkeerd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat in de eerste helft van 2007 zwaar gevochten werd in het oosten van het land (voornamelijk districten Batticaloa en Trincomalee), met grote aantallen IDP's tot gevolg. Op 11 juli 2007 viel Thoppigalla, het laatste LTTE-bastion in het oosten, in handen van de SLA. Met de inname van Thoppigalla heeft de regering de controle over het oosten van Sri Lanka volledig heroverd. Daar u beweerde tijdens het eindconflict in die regio te hebben verbleven is het absoluut ongeloofwaardig dat u niet zou weten dat de hele oostelijke provincie reeds in 2007 door het Srilankaans leger werd veroverd. Wanneer het conflict uitbreidde naar de noordelijke provincie, waar u destijds niet verbleef, kunt u vreemd genoeg wel bij benadering situeren. Meer nog toen u werd gevraagd wanneer de regio rond Trincomalee werd veroverd (de belangrijkste stad van de Oostelijke provincie) stelde u enkel iets te weten over Jaffna (de hoofdstad van de noordelijke provincie) (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Daar u ongeveer niets correct weet te vertellen over Eelaam IV in de oostelijke provincie kan er geen geloof worden gehecht dat u daar ook daadwerkelijk in die periode heeft verbleven. De kennis die u daarentegen wel heeft over het conflict in de noordelijke provincie wijst eerder op een ingestudeerd karakter. Bovendien heeft u ook geen enkel begin van bewijs dat u nog na 2005 in Sri Lanka verbleef. U legt immers enkel een paar pagina's voor van een kopie van een paspoort dat werd uitgereikt in 2000 en geldig was tot 2005.

Het volledig paspoort waaruit kan worden afgeleid wanneer u ook daadwerkelijk uit Sri Lanka bent vertrokken, kunt u echter niet voorleggen. De uitleg die u daarover gaf, namelijk dat u het moest afgeven aan de reisagent omdat die schrik had dat u hem zou kunnen identificeren is stereotiep en slaat eigenlijk nergens op. Hoe men de smokkelaar op basis van uw paspoort zou kunnen identificeren blijft een raadsel. Andere documenten zoals uw rijbewijs kunt u niet voorleggen. Volgens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken liggen er andere documenten bij uw echtgenote met wie u sinds 2009 geen enkel contact meer had. Dat u sinds 2009 geen enkel contact meer heeft met uw echtgenote en kinderen en zelfs geen idee heeft naar waar zij zijn gereisd is ongeloofwaardig. Uw familie werd immers met de hulp van uw schoonbroer buiten Sri Lanka gestuurd. Dat u voorafgaand hun vertrek geen contact heeft opgenomen met hen of zelf niet door hen werd gecontacteerd is, gezien het feit dat een vlucht van de naaste familie naar het buitenland een ingrijpende gebeurtenis is in iemands leven, niet te begrijpen. De verklaringen die u verder gaf dat u geen telefoon heeft, op een afgelegen plek woont en aan het wachten was op een brief klinkt weinig overtuigend, en doet vermoeden dat u de ware verblijfplaats en tijdstip van hun vertrek uit Sri Lanka probeert te verhullen. Dat u nu een tracing document van het Rode Kruis, dat u in België heeft aangevraagd, voorlegt, wijzigt niets aan bovenstaande vaststelling. Na het vertrek van uw familie bleef u immers nog jaren in Sri Lanka, en was u aldus in de mogelijkheid om reeds in Sri Lanka uw familie via het Rode Kruis te laten opsporen.

Verder is het opmerkelijk dat u, ofschoon u enkel problemen kende met de Karuna groep en stelde dat u zelfs afkomstig bent uit hetzelfde dorp als Kolonel Karuna, u niet op de hoogte bent van de benaming van de Karuna groep in het Tamil. De juiste graad van Karuna was u ook onbekend. U noemde hem luitenant kolonel terwijl hij in de volksmond algemeen bekend staat als kolonel. Wat betreft het kennen van Karuna in de school moet worden opgemerkt dat dit ook niet geloofwaardig overkomt. U beweerde immers Karuna vaag te kennen toen u in de achtste graad zat en Karuna in de vierde graad. Gezien het leeftijdsverschil van zeventien jaar tussen u en Karuna lijkt het onmogelijk dat jullie maar vier klassen van elkaar scheelden. Uw gebrekkige kennis over Karuna en diens groep ondermijnen de geloofwaardigheid dat u problemen met de groep van kolonel Karuna heeft ondervonden en versterken het vermoeden dat u reeds langer uit de oostelijke provincie van Sri Lanka bent vertrokken.

Verder zijn uw opeenvolgende verklaringen in verband met het bedrag dat u aan Karuna diende te betalen niet eensluidend. Zo vermeldde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in Colombo een som van 600.000 roepies werd gevraagd (zie vragenlijst DVZ vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u dat u in Colombo 10 lakh (1 miljoen) roepies werd gevraagd. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u vijf lakh werd gevraagd in Kiran en 10 lakh in Colombo. Aanvankelijk beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat u de vijf lakh die u in Kiran werd gevraagd niet betaalde, terwijl u kort nadien plots stelde dat u de 5 lakh die u in Kiran werd gevraagd wel betaalde (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Hoe dan ook het verschil tussen 600.000 roepies of 6 lakh en 1 miljoen roepies of 10 lakh dat u diende te betalen, is voor een trucker/landbouwer dermate hoog dat het niet geloofwaardig is dat u over dit bedrag geen eensluidende verklaringen kunt afleggen. De geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen met de Karuna groep komt dan ook verder in het gedrang.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 december 2017 een schending aan van de motiveringsplicht en “de artikelen 1 en 2 afdeling A van de Conventie van Genève van 1951”.

Verzoeker herneemt dat hij werd opgepakt in zijn land van herkomst, waarna hij werd ondervraagd en geslagen, bedreigd en afgeperst.

Verzoeker haalt aan dat verweerder niets gemotiveerd heeft omtrent de geboorteakte, ondanks dat dit een zeer belangrijk document is om zijn afkomst te bewijzen. Zeker gezien verweerder stelt dat hij geen geloof hecht aan zijn herkomst uit Sri Lanka.

Het verzoekschrift acht het kennelijk onredelijk van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met de verklaringen van verzoeker.

In het verzoekschrift wordt verwezen naar een artikel uit het administratief dossier Vinayagamoorthy Muralitharan. Verzoeker stelt dat hij verklaard heeft vrees te hebben voor Karuna, hetgeen met dit artikel niet ongegrond blijkt te zijn.

Verzoeker voert aan dat het onzorgvuldig is van het CGVS om de vrees van verzoeker niet grondig te onderzoeken.

Aangaande de voorgelegde documenten, herneemt verzoeker dat niet gemotiveerd werd omtrent de door hem neergelegde geboorteakte.

Verzoeker voert voorts aan dat het CGVS de veiligheidssituatie in Sri Lanka niet grondig heeft onderzocht. Het verzoekschrift betoogt dat het feit dat verweerder dit niet grondig gedaan hebben een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is.

Verzoeker stelt dat de situatie in Sri Lanka tot op heden zeer onveilig is. Ook kan verzoeker persoonlijk niet terugkeren wat kan blijken uit het politierapport dat verzoeker heeft gevoegd.

In het geval van verzoeker wegen de gevaren voor terugkeer zwaarder door. Indien hij dient terug te keren, zal met zekerheid artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Het verzoekschrift haalt de COI, toegevoegd aan het administratief dossier, aan.

Verzoeker stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dit artikel heeft geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 van het EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden.

In de zaak *“Mamutkulov e.a. tegen Turkije”* bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3. In het *“Soeringarrest”* van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. Het artikel 3 van het EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Het verzoekschrift haalt aan dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft. De situatie in Sri Lanka is nog steeds zeer gevaarlijk voor leden/sympathisanten van LTTE en de autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Bij terugkeer zal artikel 3 van het EVRM worden geschonden volgens verzoeker.

Verzoeker voert aan dat verweerder nalaat de veiligheidssituatie in Sri Lanka, en vooral de situatie met betrekking tot LTTE leden/sympathisanten, te onderzoeken.

Verzoeker verwijst naar de COI in het administratief dossier.

Verzoeker benadrukt verder dat hij niet kan terugkeren omdat hij vreest voor zijn leven. Hij werd namelijk reeds ondervraagd en geslagen.

Verzoeker voert aan dat hij in de onmogelijkheid is om de bescherming van zijn land in te roepen.

In het verzoekschrift wordt voorts aangevoerd dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan. Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert. Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is volgens verzoeker dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“de beslissing van het commissariaat generaal d.d. 17.11.2017 te willen hervormen. Hem het statuut van vluchteling te willen toekennen minstens het subsidiair beschermingsstatuut. Minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat generaal voor verder onderzoek”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart Sri Lanka te zijn ontvlucht omwille van problemen met leden van de Karuna groep.

2.3.2. Uit het administratief dossier en verzoekers verklaringen kan zijn verblijf in Sri Lanka niet blijken, in het bijzonder ten tijde van de eindstrijd (Eelam IV) in de omgeving van Batticalao (Oost-Sri Lanka). Zo wist verzoeker niet wanneer het vredesbestand na Eelam IV werd gesloten (CGVS-verslag, p. 9). Verder stelde hij dat de LTTE tot 2009 de controle had over het oosten van Sri Lanka en hun laatste bastion Vanni – of Vavuniya – was (CGVS-verslag, p. 9). Dat verzoeker niet weet dat Vanni en Vavuniya behoren tot de noordelijke provincie van Sri Lanka kan er slechts op wijzen dat hij een (deels verkeerde) theoretische kennis heeft van dit land. Wanneer later in het gehoor naar Toppigalla werd gevraagd, kan verzoeker correct aangeven dat dit het laatste bolwerk was in het oosten dat door het leger werd veroverd, maar situeert de datum van de herovering verkeerd in 2009 (CGVS-verslag, p. 12). Het is redelijk te verwachten dat een inwoner van deze regio er bekend mee is dat er in dit oostelijk van het land reeds jaren ervoor (zie informatie in het administratief dossier) met name in de eerste helft van 2007, zwaar gevochten werd (voornamelijk districten Batticaloa en Trincomalee), te meer gezien dit leidde tot de grote interne vluchtelingenstromen. Op 11 juli 2007 viel Thoppigalla, het laatste LTTE-bastion in het oosten, in handen van de SLA. Met de inname van Thoppigalla heeft de regering de controle over het oosten van Sri Lanka volledig heroverd (*“Subject Related Briefing. Sri Lanka. Militaire nederlaag LTTE Einde gewapend conflict”* van 16 juni 2009). Verzoeker is onbekend met het gegeven dat de hele oostelijke provincie reeds in 2007 door het Sri Lankaanse leger werd heroverd. Dit ondergraaft zijn beweerde aanwezigheid in de regio. Aangezien verzoeker geboren is in 1949 en dus voor de burgeroorlog reeds een actief professioneel leven had die niet werd belemmerd door deze burgeroorlog, kan nog minder worden ingezien hoe verzoeker dergelijke eenvoudige feiten niet zou kennen en hoe hij onbekend zou kunnen blijven met zijn leefomgeving.

2.3.3. Uit verzoekers verklaringen blijkt daarentegen dat hij enige noties had over het conflict in de noordelijke provincie, doch deze zijn opnieuw bijzonder gering voor iemand van verzoekers leeftijd. Zo kon hij aangeven dat de oorlog opnieuw opflakkerde in 2006 in Jaffna (CGVS-verslag, p. 9). Wanneer hem gevraagd werd wanneer Trincomalee veroverd werd, antwoordde verzoeker bovendien: *“ik Ken alleen Jaffna”* (CGVS-verslag, p. 10). Zoals boven reeds vernoemd, duidde verzoeker de noordelijke gebieden Vanni en Vavuniya aan als laatste LTTE bastion in het oosten van Sri Lanka. Dergelijke kennis, die overigens geen betrekking heeft op zijn beweerde omgeving, wijst op een gebrekkig ingestudeerd karakter. Uit voorgaande blijkt slechts dat verzoeker niet in Sri Lanka verbleven heeft, althans niet in noordelijk Sri Lanka.

2.3.4. Verzoeker legt bovendien geen enkel begin van bewijs neer waaruit een recent in Sri Lanka kan blijken. Verzoeker legt een paar pagina's voor van een kopie van zijn paspoort, dat werd uitgereikt in 2000 en geldig was tot 2005. Hieruit kan hoogstens blijken dat verzoeker in 2000 Sri Lanka heeft (willen) verlaten. Verzoeker legt de verlenging van dit paspoort niet neer.

De door hem voorgelegde kopie van een geboorteakte toont slechts aan dat hij in Sri Lanka geboren is. Deze kan echter evenmin een verblijf Sri Lanka tijdens de laatste jaren van de burgeroorlog aantonen. Bovendien blijkt uit de *“COI Focus Sri Lanka: Corruptie en (ver)vals(t)e documenten”* van 29 augustus 2017 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan de informatie in het administratief dossier, dat dergelijke documenten in Sri Lanka makkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn. Ze dienen daarom ook met de nodige voorzichtigheid te worden onderzocht en moeten minstens, om enige bewijswaarde te hebben ondersteund worden door geloofwaardige, precieze, en coherente verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien betreffen de kopieën van (een deel van) zijn paspoort en de geboorteakte slechts fotokopieën, welke gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben.

Verzoeker verklaarde in 2015 met zijn eigen paspoort uit Sri Lanka te zijn vertrokken (CGVS-verslag, p. 11). Hij stelde dat het paspoort hem door de reisagent werd ontnomen, omdat deze bang was dat verzoeker hem zou identificeren (CGVS-verslag, p. 5) wat bezwaarlijk kan overtuigen. De Raad ziet bovendien niet in waarom verzoeker een reisagent dient te raadplegen wanneer hij legaal reist. Bovendien ontslaat dit verzoeker nog steeds niet alle documenten voor te leggen die een bewijs kunnen vormen van het werkelijke ogenblik van zijn vertrek uit zijn land en de wijze waarop dit gebeurde. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker ervoor kiest documenten achter te houden.

Verzoeker legt immers geen andere documenten neer die zijn recente herkomst kunnen aantonen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker dat zijn andere documenten bij zijn echtgenote liggen, met wie hij sinds 2009 geen contact meer heeft gehad (verklaring DVZ, punt 14, punt 15a, punt 25). Het is echter geenszins geloofwaardig dat verzoeker sinds 2009 geen contact meer met zijn echtgenote zou hebben gehad, noch dat hij geen idee heeft waar zij naartoe zijn gereisd. Immers verzoekers familie reisde met de hulp van zijn schoonbroer buiten Sri Lanka (CGVS-verslag, p. 3), waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker weet waar zijn familie zich bevindt. Verzoeker blijft bij uitvluchten, dat hij geen telefoon heeft, afgelegen woont en aan het wachten was op een brief (CGVS-verslag, p. 3-4), die niet kunnen toelichten waarom hij in zes jaar tijd op geen enkele manier contact heeft gehad met zijn familie. Dat verzoeker nu een “tracing” document van het Rode Kruis, dat pas in België werd aangevraagd, voorlegt, wijzigt niets aan deze vaststelling. Na het vertrek van verzoekers familie bleef hij immers nog jaren in Sri Lanka en was hij aldus in de mogelijkheid om reeds in Sri Lanka zijn familie - eventueel via het Rode Kruis - te laten opsporen.

2.3.5. Verzoeker schendt derhalve manifest de medewerkingsplicht. Verzoeker verhindert een correct beeld van zijn werkelijke verblijfsrechtelijke status alvorens zijn aankomst in België.

2.3.6. Hoe dan ook verzoekers verklaringen zijn geheel onvoldoende om enig geloof te hechten aan verzoekers verblijf in Sri Lanka na 2000 minstens 2005. Er kan dan evenmin geloof gehecht worden aan zijn voorgehouden asielfeiten, zijn problemen met de Karuna-groep die begonnen na de terugkeer van zijn zoon in 2009 en beweerdelijk geleid hebben tot verzoekers vlucht uit Sri Lanka in 2015.

2.3.7. De Raad kan bijkomend vaststellen dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen hoe dan ook nog verder worden ondergraven door zijn onbekendheid met de Karuna-groep. Zo kent hij de naam van de Karuna-groep niet in het Tamil (CGVS-verslag, p. 7) en wist hij de juiste graad niet van Karuna (CGVS-verslag, p. 7). Ook verzoekers bewering nog met Karuna op school te hebben gezeten – verzoeker in de achtste groep, Karuna in de vierde – is geheel ongeloofwaardig, nu verzoeker en Karuna 17 jaar verschillen en het dan ook niet mogelijk is dat zij slechts vier klassen scheelden (CGVS-verslag, p. 7; “Wikipediapagina Vinayagamoorthy Muralitharan”, toegevoegd aan het administratief dossier). Indien verzoeker uit hetzelfde dorp als Karuna afkomstig te was en beweerdelijk jarenlang problemen heeft gekend met de Karuna-groep, kan nochtans een uitgebreidere kennis verwacht worden. Dit is manifest niet het geval. Ook verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het bedrag dat hij aan Karuna diende te betalen (vragenlijst DVZ, punt 5; CGVS-verslag, p. 8), tonen aan dat verzoekers beweringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

2.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar “het politierapport dat verzoeker heeft gevoegd”, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen politierapport heeft neergelegd. Het terechtzitting getoonde medisch stuk dat niet wordt neergelegd, kan bovenstaande beoordeling niet wijzigen.

2.4.1. Verzoekers verwijzingen naar passages uit de COI Focus “Terugkeer naar Sri Lanka” en de Wikipediapagina Vinayagamoorthy Muralitharan, toegevoegd aan het administratief dossier, kunnen zijn persoonlijke vrees voor vervolging niet aantonen. Uit verzoekers verklaringen kan enkel blijken dat hij zijn land heeft verlaten met een eigen paspoort en jarenlang in het buitenland heeft gewerkt zoals zovele Sri Lankanen. Tijdens de terechtzitting kan verzoeker niet anders toelichten, hij stelt naar Europa gekomen te zijn op zoek naar zijn familie die reeds in 2010 naar Europa is gekomen “ik kwam hen zoeken”.

2.4.2. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraag, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden en hierbij tevens verwijst naar de “zaak *Mamutkulov e.a. tegen Turkije*” en het “*Soeringarrest van 7 juli 1989*” bij het EHRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure, beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hoe dan ook verzoeker gaat er in het verzoekschrift aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen andere gegevens aan en licht niet toe hoe een persoon van 69 jaar dermate weinig kan vertellen over het (zijn) leven in Sri Lanka, noch waarom iemand van zijn leeftijd gevaar zou lopen bij zijn terugkeer naar zijn beweerde land. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK